

Noul pașaport

Într-o perioadă din aia nasoală de treabă nonstop, cu *deadline*-uri și alte treburi – timp în care am dormit, în medie, 4 ceasuri din 24 –, am primit vestea bună că o să merg cu lecturi la Moscova și la New Orleans. Vestea proastă era că-mi expirase pașaportul și că trebuia să-mi fac altul repede-repede. Nu-i problemă, mi-am zis, prind eu o fereastră în treburile mele și rezolv.

Am sunat la Pașapoarte și-am întrebat de actele necesare. N-am înțeles de ce, dar aveam nevoie și de certificatul de naștere. Evident, nu l-am găsit. După două zile, când eram pe punctul să mă duc să-mi scot altul, l-am găsit, miraculos, în Biblie. Apoi m-am dus cu toate actele la Pașapoarte, în celălalt capăt al orașului. Taxele, conform indicațiilor telefonice, se puteau plăti și acolo. Ei, canci, una trebuia plătită la CEC. Iar la CEC am prins zi de pensie și am stat două ceasuri la o coadă imensă ca să dau statului român 80 de lei. M-am întors la Pașapoarte și mi s-a spus că-i prea târziu (ora 12) pentru un bon de programare. M-am întors luni „la prima oră“, cum mi s-a spus, adică 8:30, când se deschide ghișeul de programări.

— Nu mai avem bonuri pe azi.

Cică prima oră înseamnă ora 6 dimineața.

— Nu mă puteți programa de azi pe mâine, dacă tot sunt aici?

Am primit un „nu“ sec și invitația, dacă nu-mi convine, să mă programez online.

— Și cât durează așa?

— Nu știm, dar o să vă contactăm noi.

Deși m-am culcat pe la 3 dimineața, m-am trezit pe la 6 și ceva și m-am dus, chior de somn, la Pașapoarte.

Am stat la o coadă din aia ca în comunism, zgribulindu-mă de frig (mi-am luat naibii sandale, că vine vara, dar erau doar 7 grade). Am legat câteva prietenii, am înaintat ca melcul, m-am bucurat văzând câți oameni se pot trezi – culmea – mai târziu și mai greu decât mine. Am fost antepenultimul fericit câștigător al unui bon. Vreo 30 de persoane – deși au stat și ele în aceleași condiții ca mine, au venit o țără mai târziu – trebuie să mai încerce și mâine.

La 13:30, când am fost programat, bântuiam pe-acolo. Un sfert de oră, biroul de „preluări imagini“ a stat gol. Apoi a apărut un domn, a intrat și a vorbit la telefon, relaxat, vreo 10 minute. S-a făcut ora 14, iar la 14:30 se termina programul.

— S-a creat un mic decalaj, ne-a explicat domnul, invitându-l pe primul la rând.

Prin sticla ghișeului, vedeam cum domnul abia se mișca. În plus părea că oferă consiliere psihologică celor cărora le „prelua imaginea“. Simțeam cum trece, secundă cu secundă, timpul. Domnul de la bonuri a venit și l-a băgat în fața mea pe-un tip pe care nu-l văzusem de nicio culoare dimineață la coadă.

Ca să nu mă enervez, mi-am fixat privirea pe o bătrână care, așezată pe-un scaun, cu cartea pusă școlărește pe-o măsuță din sala de așteptare, citea rugăciuni. Probabil m-a observat și ea, din moment ce m-am trezit cu ea lângă mine. Avea chef de vorbă. Mi-a spus că „mă știe“ de dimineață. Că-i din Miroslava și că stă în Iași de la 6. Cred că între timp citise cartea de rugăciuni măcar de vreo două ori. Am vrut s-o las înaintea mea, dar n-a acceptat. Oricum, cică nu ne-ar da voie, trebuie să respectăm ordinea de pe bon. Am întrebat-o ce face cu pașaportul:

— Vă duceți la copii, afară?

— Aaa, nu, copiii mei n-au vrut să plece. Dar eu vreau să mă plimb acum, la sfârșitul vieții. Mă duc pe la mănăstiri, în Ucraina.

Avea un zâmbet cald, senin, când a rostit cumva dife-
rit de restul frazei „la sfârșitul vieții“. Mi-a mai spus că-i
o persoană activă, c-a fost profesoară la viața ei și că
n-are stare. Să știu eu bine că nu-i minciună:

— Inima, sufletul nu îmbătrânesc.

Am felicitat-o din inimă pentru curaj. Mi-a mai spus
că și-a mai făcut un pașaport cu cinci ani în urmă, dar
până să se hotărăscă să plece, i-a expirat. Însă acum nu
mai stă pe gânduri. Și-a luat și bilet. Costă doar 150 de
euro. S-ar fi dus la Locurile Sfinte, dar acolo e 1.000 de
euro și nu-i are.

— E bună și Ucraina, că-i cea mai ieftină!

La două jumate, mi-a venit și mie rândul la „preluări
imagini“. Lent, lent în mișcări, domnul cu pricina, dar
vorbăreț cât încape. Am profitat de discuția omenoasă
și l-am întrebat dacă nu se poate să primesc și mai urgent
pașaportul de urgență, care se eliberează de regulă în
trei zile. I-am explicat că-mi trebuie repede-repede pen-
tru o viză la Moscova.

— În schimb de experiență?

— Nu, la un festival de literatură.

— Da' ce sunteți dvs?

— Scriitor.

— Și puteți trăi din asta?

— Păi, uitați-vă la mine, trăiesc.

A zâmbit și mi-a spus să revin tot azi după pașaport,
peste vreo două ceasuri. De bucurie, am ieșit repede
și-am uitat să-i urez bătrânei drum bun în Ucraina.

Oale și milă

În Parcul Copou a început azi un târg de oale în aer liber. Și-au fost toată ziua o ploaie și-un vânt, vorba unui prieten, de numa' numa'. Să vii de prin Maramureș pân-aici și să vinzi trei străchini și-o vază – în cazul cel mai fericit, dac-o ține tot așa –, îți cam vine să-ți pui o oală în cap și să te piși pe restul. Sau să iei un par și să le spargi pe toate.

Am trecut pe la serviciu pentru un spectacol de teatru. Când am ieșit, pe la 9, toți expozanții și-au cam băgat picioarele în oale și ulcele: le-au acoperit cu niște folii de plastic, au plecat care pe unde doarme și le-au lăsat în grija gardienilor. Mai puțin un cuplu în vârstă, care străjuia vasele din lut chiar sub fereastra Casei de Cultură. Și ploua de numa' numa'. Fumam, mă uitam la bătrânii care ciorovăiau în legea lor și mi s-a făcut cumva milă de ei. Hai, zic, să fac ceva. Mă duc și încep o explicație lungă, oarecum penibilă:

— Știți... eu muncesc aici și, dacă vreți... măcar pe rând... ca să puteți păzi oalele... pot vorbi cu gardienii să vă lase să dormiți în sala de spectacole... Măcar acolo e cald... Că mi-e milă să stați toată noaptea în ploaie...

Cum a auzit cuvântul „milă“, bătrâna a tresărit orgolioasă, chiar iritată:

— Nu, c-avem casă, avem masă, da' stăm și noi așa, de plăcere... N-avem nevoie.

Ei, cum naiba să stai așa, de plăcere, pe întuneric, în ploaie? am întrebat-o în gând, continuând să fumez.

— N-avem nevoie!, a insistat ea, după vreun minut, ca să-mi fie clar.

Nu pot înțelege de ce naiba în ochii unora a decăzut în halul ăsta sentimentul de milă și de ce-i asociat cu

disprețul. M-am enervat brusc și m-am gândit să ies în ploaie și să le țin bătrânilor un discurs pe subiect. Însă am terminat țigara, m-am calmat și-am plecat, fără milă, acasă.

Un miracol care a ținut patru zile

Întâmplare recentă din adâncurile satului în care am copilărit, spusă de mama la telefon:

Un bătrân – îi știu numele și părți din povestea vieții lui, dar ce rost mai are să le zic acum, atâta timp cât voi vorbi despre prea ciudata lui moarte? – era prea bătrân și prea bolnav, întins de ceva vreme pe patul din care nu urma – el știa, ai lui știau – să mai fie ridicat decât o singură dată: pentru a fi pus în sicriu. La un moment dat, omul nostru a încetat să mai aburească oglinda, iar măcar inima lui – dacă nu cumva și sufletul – părea să-și fi găsit odihna veșnică. O fi fost dramă în familie, n-o fi fost, n-am aflat, cert e că, atunci când l-au băgat gol în copaie, pentru ultima baie, bătrânul a tresărit din tot corpul, iar inima și parte din sufletul său cu un picior pe lumea cealaltă și-au reluat, șontâc-șontâc, truda.

O fi fost apa prea rece – cine mai încălzește apă pentru un mort? De un mare miracol nu prea cred că poate fi vorba, și nici de vreun cocoș de care să-și fi amintit că-l datora cuiva bătrânul: peste alte patru zile a murit de tot.

Au venit dinții

Mă gândesc totuși că-i destul de ciudat să suni un om și să-l întrebi:

— Mi-au venit dinții?

Și ăla să-ți răspundă:

— Încă nu, mai încercați mâine.

Eu de vreo patru zile asta fac.

Miercurea trecută s-a terminat cu măcelul de pe scaunul dentistului: am fost amprentat, am dat o „probă de culoare“ și-mi aștept dinții. Ca să pot pleca liniștit în concediu.

Cică – aflu la telefon – să mai încerc și mâine pe la prânz.

Maneliști la munte

În weekend am tras o fugă la munte. Mai întâi pe Ciucaș – plai mioritic molcom, presărat cu oi și câini rătăciți printre iarba înaltă, frumos de văzut într-o zi, dar, cred, plicticos dacă insiști și a doua; bun de-o plimbare în aer curat pentru pensionari, o adevărată aventură, poate, pentru cei obișnuiți doar să pășească pe drumul de la mașină la intrarea în mall. Am tăiat-o imediat în Piatra Craiului. Nu-i vorba, și acolo e trai pentru pensionari și atleții de mall, doar că, pornind de la câmpie, în câteva ceasuri, poți ajunge pe o creastă spectaculoasă de peste 2.200 m. În fine, alta-i povestea.

În Plaiul Foi, la corturi, practic s-a înființat o nouă localitate: sute de „locuințe“ răsfirate pe toată valea, în jurul cărora roiesc oameni de toate vârstele, căței, vaci și cai. Pe moment, ai impresia că dai peste o comunitate de castori. Se cară încontinuu lemne din pădure pentru foc, se reamenajează albia râului, apar din senin mici baraje, se deviază cursul. Una peste alta, o atmosferă care ar fi foarte plăcută, vie, amuzantă, de orășeni scăpați la iarbă verde. Asta dacă în „localitate“ n-ar exista – lucru imposibil, de altfel, oriunde se poate ajunge cu mașina – maneliștii.